

EM 100 km

Bidrag från Rune Larsson
2008-11-07

Europamästerskap 100 km

I helgen arrangeras EM i 100-kilometerslöpning. Sverige ställer upp med ett antal bra löpare. Jonas Buud är den klart bäste av dem. Efter att jag har sett honom vinna det 78 kilometer långa bergsloppet Swiss Alpine Marathon i hård konkurrens två år i rad bedömer jag att han har utmärkta chanser att vinna EM och ännu bättre chanser att förbättra mitt svenska rekord på distansen, 6:43,36. Rekordet är 21 år gammalt och har nog börjat mögla vid det här laget. Europeiska Friidrottsförbundet tillåter oss ultralöpare att ha Europamästerskap på våra standarddistanser. Ett EM är inte så dumt!

Däremot har vi ultralöpare av IAAF (International Amateur Athletic Federation, även känt som Internationella Friidrottsförbundet) berövats rätten att kalla våra mästerskap för Världsmästerskap. Vi får kalla dem "World Challenge" trots att princip är världsmästerskap. Så har det varit i 20 år nu. IAU (International Association of Ultradistancerunners) har mig veterligen inte kämpat för att få en uppgradering till stånd eftersom ledarna för denna organisation har böjt sig för IAAF. Trots att det finns betydligt fler ultralöpare än släggkastare i världen bevärdigas vi inte med rätten att kalla mästerskapen vid dess rätta namn. Om vi skulle få göra detta kommer statusen av vår sport att bli uppgraderad. Kanske inte så mycket inom sporten som utåt, vilket troligtvis skulle öka mediainteressen och möjligheterna för elitlöpare att få sponsorer, liksom det sannolikt skulle motivera fler elitlöpare på maratondistansen att prova lyckan på ultra. Vår sport skulle tjäna stort på att få ha officiella VM. Om vi vore i IAAF:s intresse att utveckla ultradistanslöpning skulle den organisationen kunna göra mycket genom att bara ändra ett namn.

I Sverige har vi bildat en kommitté för att tillvarata ultradistanslöparnas intressen och denna kommitté har organiserat sig under Svenska Friidrottsförbundet (SFIF). Jag hoppas att kommittén inte intar en passiv hållning gent emot SFIF. Tyvärr ser jag tendenser till passivitet och negativ anpassning. En ledamot av kommittén har uppmanat oss ultralöpare att sluta kalla våra rekord för rekord. ”Endast SFIF har rätten att bestämma vad som är ett rekord” sades det och så påstods det av ledamoten att vi ”missbrukade” ordet rekord då vi kallade rekorden, satta under kliniska omständigheter med perfekt dokumentation, för rekord. Vi får kalla rekorden för ”toppnoteringar”. Jag anar en tendens till anpassning inför Storebror, SFIF. Argument för den saken i stil med ”vi är ju en kommitté under SFIF och då får vi anpassa oss till dem” imponerar inte på mig. Jag vill ha en kommitté som tar tillvara ultralöparnas intressen gent emot SFIF, istället för att tillvarata SFIF:s intressen gent emot ultralöparna.

Och nog gör kommittén en hel del som är bra. Exemplet ovan kan balanseras upp av många utmärkta åtgärder.

Antag att Jonas Buud nu i helgen vinner EM på 100 km och slår världsrekord! Då kan han alltså vara europamästare och världsrekordhållare, men han får inte bli svensk mästare och svensk rekordhållare. Vad skulle SFIF göra då? I Sverige får han bli Riksmästare och inte Svensk mästare och hans eventuella rekord får kallas ”toppnotering” och inte vid sitt rätta namn. Vilken härlig röra det skulle bli!

Heja Jonas Buud!